

BLAGA LEPOTA ZIME

luni, 29 februarie 2016

Makar e zimi slnce nema više snagu, ipak, tamo na nebu izgleda e je nasmejan od radosti e voljena zima se pojavila u našim kraju.

Svaka

zima me pose a na detinstvo. Pamtim kako sam sidela s nosam zalepenim na studenem i zaparenim obluku i sam gledela kako bele „muvice“ se va u jena za drugu. Znam da sam bila fascinirana. Te muvice su padale iz neba i baš prid mojem o imami su inile svakojake akrobacije i su se svezale kakon štenje s drugim muvicama. A tej magi an spektakl je bil samo za mene!

Su

prošle godine od toli...

Jenog

zimskog i sln anog dana sam se odlu ila da se prošetam kroz „Cheile Caraului”, pokraj reke „Cara_”, uz pu aku Rajštajk, koja veše Karaševo za Prolaz. Sam tela da otkrijem bajkovitost zimske lepote koja menja prirodu u ovo doba godine. Sam tela da vidim ima li ješte zima onu magi nu snagu koju sam došivela u detinstvu.

Tej

dan sam se ose ala kako da sam ja bila glavni lik iz bajke i inilo mi se e sve te lepe krajolike su pripadale samo meni. Po evši od drvi s njnim granama plnim od snega, sve do zamrznutoga kraja reke, koji se bil zavil s debelom pokrovicom od leda.

Pu aka

Rajštajk krije prilepa mesta koje se dadu otkriti u bilo koje vreme. Ipak, ona iskonska, bošanska lepota kakon kad ne nim su ena da ju vidimo bilo kad i bilo kako, nego samo tad kad se raduju dni. Kad su sre ni! A kad su dni sre ni, njina radost se priljeva iz neba. Taka je za velika e ne mošu da ju drše samo za sebe, nego ju trve naokol – svudi i svakomu. A ja sam se natrefila baš na tej dan da budem tamo!

Razigrana je šuma kad je zelena i plna s cve ami i vesela kad joj ti i, elke i šturci svire neku magi nu simfoniju, samu od nji znatu. A zimi, kad oble e belu aljinu od snega, kakon e stuli glavu i se kaje za sve što je ludovala leti, ali, isto tako, pokorno i utljivo eka, da joj se oprost i za ono što zna e la pak da u ini kad slnce oja a.

Šetanje

kroz „Cheile Caraului”, je bilo pravi blagoslov za mene. Otkrila sam više od prirode nego što sam se od nje ekala na po etku. Bela šuma, iako ti na po etku izgleda tušna, bez volje i bez slamke radosti, ako natrefiš onej sre an dan, ispred o i la da ti se razjasni jena nova slika. U toj slici jest šivot!

U

ovakvim prilikama ni same re i nemaju snagu da isprippedaju sve što sam ja došivela, ali kako da, ipak, nekako zape atim tej poseban dan, ne samo u

mislima, sam napravila i nekoliko slike, koje da mi nadopune album s lepim uspomenama.

Majka

i deda su mi povidali e nekiput zima je bila inaka. I po dlgo je trajala, i po više sneg je bil. U sidašnje vreme zima nema dlgu trajljivost, nema niti onu jako u kakon neki put odavna. Niti sneg ne traje. Sejdan ga jest, sutra ga ne više.

Iz

svega što sam ja proživela onog dana uz Rajštajk, ne bi nikad mogla više da nazovem zimu „tužnu“. Zima je radosna i vesela! Tužna je samo kad se zimi ne uje di arski glas odostrag obora ili ispred sokaka kad se voze na sani i se sigraju u snegu. Kakon što smo se i mi i naša starešina sigrali kad smo bili mali, kad smo bili deca...

Makar

kako, zima zna da bude lepa i tad kad nim ne donosi sneg. Ali, mi ne stignemo da vidimo tu lepotu stran naši briga. A te brige su sve po velike, e imamo od što po više i po velike stvari za koje da se brigamo i mlogo druge neke stvari što ješte „treba“ da u inimo. Tako e ne stignemo da se radujemo onem malim i nevažnim stvarima.

Valja

stran toga se i zima u stražnje vreme rasrdila, pa nim ne donosi više sneg kakon neki put?

Maria Calina